

פינת הערבי האידיים

„מחקרי-ביון אמריקאיים טוענים שמיספר המתגייסים לאירגוני החבלה עלה מאז החלה ישראל בהפצת מח- נות-פליטים“ (שידורי-ישראל 4.7.74).

אידייטים כאלה, הערבים, אפילו בדבר פשוט כל-כך אי-אפשר לסמוך עליהם. הלא אפילו יהודי בן שנתיים היה מבין שאנו מפציצים את מח- נות-הפליטים, בדיקנות מדהימה כמור- בן, כדי למנוע מהם להתגייס לאיר- גוניה-חבלה. אבל הם, בתור ערבים ותיקים, סתומים לחלוטין וממשיכים להתגייס כאילו לא הופצץ כלום. פשוט אידייטים.

אהה — כמה קשה הגורל היהודי. שוב נגזר עלינו לנהל מלחמה נגד אלמנטים כל-כך פחותים, כל-כך נחור- תים מאיתנו. כמה פשוט היה להילחם נגד איטלקים או יוגוסלבים; הפצצה אחת על כפר — ואין יותר מתגיי- סים לאירגונים. פשיטה אחת לעומק שיטחם — וחסל סדר פעולות טרור. מדוע, לעזאזל אין הם מבינים שאנו מקצצים את ידם המרצחת, כדי שתי- שאר קצוצה!

אך אנו נמשיך! עד שיבינו! בכל מקום ובכל שעה!

סוף-סוף צריך לעשות משהו אחרי- הצהריים, לא?

חינוך לאהבת ישראל עדיף על חינוך מיני

נמחנה ונוודת האוירה הדתית

נכון. גם בנושא זה, כמו בכל נושא אחר, רק החינוך לאהבת ישראל ולערכים הציוניים הוא-הוא המסוגל לעמוד מול רוע הגזירה.

אך בכך לא פגה. יש לפתוח לאלתר במסע הסברה מאורגן ומקיף נגד המין, החולך ופושע וחורס כל חלקה טובה בתוכנו, ולהעמיד כאלטרנטיבה קוני- פטרוקטיבית את הרעיון הציוני.

ולחלן הצעות מיספר לסיסמאות פירסומת צנועות:

צעיר חושב!
אין לך מה לעשות?
אל תעשן!
אל תזיין!
קרא את „מדינת היהודים“!

*
בלכתך אל האישה
קח איתך דגל כחול-לבן.

*
הרבה יותר טוב להרוג ערבי
מאשר לזיין יהודיה —
הצטרף לצבא הקבע!

*
השתחרר מבעיות המין —
דפוק את אדמת המולדת!

*
לוחץ לך? אתה רוצה לאונן?
למה לך???
התנחל ביהודה ושומרון
והיית אך שמח!!!

ובדרך זו, דרך הנכון, בטוחני כי יתקיים בנו במהרה הפסוק „ובא לציון גואל“ אמון.

כמה פעמים
אתה יכול

כמה פעמים
אתה יכול
להשפיע?

כמה פעמים
אתה יכול
להשפיע?

וגם לזכות במאה ל"י

כמה פעמים
אתה יכול
להשפיע?

וגם לזכות במאה ל"י

עם סיפון הפלא
של סיפילי

דבר המערכת

באותות ובמופתים

בשבוע שעבר עדים היינו לנס בצורת מאורע ולהיפך.

בבת אחת מתו שניים מגדולי האנטי-ציונים שקמו עלינו בעת החדשה. באותו יום ואף באותו גיל (80) מתו בשיבה רעה המופתי „הידוע“ חאג' אמין אל-חוסייני מחד ועמרם בלוי, מנהיגם של „נטורי קרתא“ מאידך.

שני אנשים שהקדישו חייהם למיל- חמה בציונות. מי בצעקה ומי בטבח. מי ברכב ומי ברגל. שני אנשים שקידשו מלחמה על התחדשות העם היהודי בארצו ובמולדתו ובבית-אביו. ואם זקוקים היינו לאותות ומופ- תים, הרי בא לנו מות השניים כאות ומופת לצידיקתנו ולעוצמתנו ה- רוחנית. שהרי מותם של השניים בא ומוכיח שוב ובהחלפה כי סופם של האנטי-ציונים למות. ונצח ישראל לא ישקר.

13.7.74

חינוך לשכור

כורח אחר המתחייב אף הוא כמציאות עגומה: ללמד כיצד לעי- מוד מול מצב של סיוס אהבה עם מותו של נשוא-אהבה. במילים אחרות: הכוונה היא, לחנך את הנשים והנערות לקראת האפשרות- שיהפכו לאלמנות. עובדה שהיא יותר מתיאורטית במציאות הארץ. מי יודע — אומר ד"ר היגר — אם בנות-הנעורים של היום לא יהיו האלמנות של המחר? זוהי מח- שבה מחרידה, אך מדהימה בנכד- נותה על רקע הכיפות המלחמות של הדור האחרון.

(„דבר“, 1.7.1974)